

Alleujament i aigua tèrbola

IAN GIBSON*

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 7.04.08

No ho sé vosaltres, però jo sento un profund alleujament. S'assembla al que em va envair el matí posterior a Tejero, després d'haver vist al Congrés --gràcies a aquella càmera que va poder seguir funcionant traïdorament-- la veritable efígie del busca-raons feixista en versió ibèrica, i haver patit durant hores que semblaven interminables el terror que, després de tant d'esforç i tant de sacrifici, tot retrocedís. ¡Quina barbaritat aquell "¡se sienten, coño!", aquell aspecte bigotut i amb tricorni digne d'un esperpent de Don Ramón, aquell pols roí amb el benemèrit Gutiérrez Mellado, aquelles ràfegues de metrallera. ¡l quin alleujament l'endemà!

LES SETMANES immediatament anteriors a la recent consulta semblava possible, si no probable, que l'últim moment, potser a causa d'algun cataclisme --econòmic o d'alguna altra mena--, les intencions d'un sector de l'electorat es capgiressin prou perquè el PP prevalgués. L'eventualitat em tenia a punt del conegut atac de nervis. ¿Serien capaços els espanyols d'entregar el poder als qui al llarg de quatre anys havien insistit a no reconèixer la legitimitat de la seva derrota el 2004, que s'havien negat metòdicament a admetre els seus errors (i no parlem de les seves mentides) abans i durant tota la legislatura? ¿Als qui, encastellats en el menyspreu, la pusil·linitat i la ceguesa, s'havien dedicat a crispar la població, a seguir demanant "tota la veritat", a manifestar-se al carrer --amb el suport dels bisbes de sempre-- contra els matrimonis homosexuals, a no recolzar lleialment la lluita contra el terrorisme? ¿Als qui havien creat escenes lamentables a les dues

Cambres, dignes de les promogudes per la dreta més salvatge dels anys 30? ¿Als qui no van deixar ni un dia d'abominar l'anomenada llei de la memòria històrica ni la projectada assignatura d'Educació per a la Ciutadania (corrent en altres països europeus i aquí, penso jo, tan imprescindible)? ¿Als qui es burlaven una vegada i una altra en públic de l'Aliança de Civilitzacions (fins i tot en les seves últimes intervencions electorals es va sentir com Rajoy expressava diversos sarcasmes sobre el tema)?

D'altra banda, era evident que, si guanyava el PP, el partit difícilment canviaria de rumb, perquè, des del poder, seria molt més fàcil seguir negant l'evidència dels errors passats i simplement donar el silenci com a resposta. I, d'aquesta manera, el país seguiria dividit, estancat, en detriment de tothom.

I ara que no ha estat així, i Zapatero insisteix que buscarà per tots els mitjans el diàleg i el consens en assumptes d'Estat, sembla que la majoria dels populars estan disposats a girar full, emprendre el camí de la moderació i deixar en mans dels historiadors la dilucidació d'Atocha i les seves seqüeles. ¿O és que, malgrat tot, sucumbiran a la temptació d'iniciar la seva tasca d'oposició culpant els socialistes de l'actual crisi econòmica, oblidant el context internacional? ¿A la temptació de pescar beneficis polítics a l'aigua tèrbola de l'atur, de les hipoteques, dels preus, de la por del futur? Han de fer oposició, evidentment. És la seva obligació. Però esperem que aquesta vegada es faci mantenint les formes. En aquest sentit, les primeres declaracions de Soraya Sáenz de Santamaría com a portaveu han estat esperançadores, així com el to en què s'han fet. José Antonio Alonso, per la seva part, és una persona de saviesa i mesura provades. S'haurà de veure si una entente

raisonablement cordiale farà possible aquesta vegada la convivència parlamentària que necessita amb tanta urgència el país.

¿I PER QUÈ NO? La convivència és avui més necessària que mai. Planen sobre el món amenaces que de veritat produeixen pànic, començant per les climàtiques, i el país, unit en els elements fonamentals, pot fer, i ha de fer, una contribució modèlica a la pau i a la civilització. Reconec que sóc un obsés del somni d'Espanya com a pont entre Occident i Orient, però en aquest nou espai de llibertat que se'ns obre no puc sinó tornar al tema. Més encara quan m'acaben d'informar des de Granada, amb alegria, que la llengua àrab i la seva cultura es començaran a impartir el pròxim curs a quatre instituts de la comunitat, dos a Almeria i dos a la ciutat de l'Alhambra, i això al mateix nivell que el francès o l'alemany. Em sembla motiu de joiosa celebració. La falta d'ensenyament de l'àrab a Espanya és el símptoma més palpable de l'amnèsia històrica que afligeix des de fa segles el país. No només és qüestió de recuperar la memòria dels fets recents, obliterated per la dictadura, sinó de portar a terme una revisió en profunditat de l'anomenada edat mitjana i les seves seqüeles. Per fer-ho s'ha de començar fomentant l'àrab als centres de Segon Ensenyament. I Andalusia ha decidit fer-ho.

Alleujament, doncs. I l'esperó afegit d'un commovedor text de la gran María Zambrano, de Delirio y destino, que es pot llegir aquests dies al metro de Madrid. Es tracta del nou despertar de cada matí, del renéixer quotidià. Ja veurem si ara hi ha sort... i ganes.

*Escriptor i historiador